

Copiii și viața familiară

Când mă gândesc la familiile creștine, îmi place să le imaginez luminoase și vesele, ca aceea a Sfintei Familii.

Mesajul Crăciunului răsună cu putere: Mărire lui Dumnezeu sus în ceruri, și pace pe pământ oamenilor de bună voință (Lc II, 14). La ea se referă salutul Apostolului: Pacea lui Cristos să domnească în inimile voastre (Col III, 15); pacea de a ne ști iubiți de Dumnezeu nostru Tatăl, de a fi una cu Cristos, protejați de Preasfânta Fecioară Maria și de Sfântul Iosif.

01.04.2012

Când mă gândesc la familiile creștine, îmi place să le imaginez luminoase și vesele, ca aceea a Sfintei Familii. Mesajul Crăciunului răsună cu putere: Mărire lui Dumnezeu sus în ceruri, și pace pe pământ oamenilor de bună voință (Lc II, 14). La ea se referă salutul Apostolului: Pacea lui Cristos să domnească în inimile voastre (Col III, 15); pacea de a ne ști iubiți de Dumnezeul nostru Tatăl, de a fi una cu Cristos, protejați de Preasfânta Fecioară Maria și de Sfântul Iosif. Aceasta este marea lumină care luminează viața noastră și care, în ciuda dificultăților și mizeriilor personale, ne împinge să mergem înainte cu perseverență. Fiecare familie creștină trebuie să fie o oază de seninătate în care, dincolo de micile contrarietăți zilnice, se

observă – ca un rod al unei credințe reale și trăite – o afecțiune intensă și sinceră, o pace profundă.

Este Isus care trece, 22

A influența societatea

Gândiți-vă la o familie numeroasă: în ea importanța muncii unei mame poate să fie comparată cu cea a educatorilor de profesie, și adesea confruntarea este în avantajul femeilor. Un învățător, în timpul unei vieți întregi, reușește să formeze astfel un anumit număr de băieți și fete. O mamă dimpotrivă poate forma pe copiii săi în profunditate, în aspectele cele mai fundamentale, și poate să-i facă să devină la rândul lor educatori, în felul de a crea un lanț neîntrerupt de responsabilități și de virtuți.

Chiar și în aceste teme este ușor de a se lăsa seduși de un criteriu pur și simplu cantitativ, până la a gândi că

este preferabilă munca unui învățător, prin ale căror clase trec mii de persoane, sau cea a unui scriitor care se îndreaptă la mii de cititori. În realitate, acel scriitor sau acel învățător, câte persoane formează în realitate? O mamă se îngrijește de trei, cinci, zece sau mai mulți copii; și poate face din ei o adevărată operă de artă, o minune de educație, de echilibru, de înțelegere, de simț creștin al vieții, așa încât să fie fericiți și să poată să fie realmente utili altora.

Conversații, 89

Copiii și generozitatea

Căsătoria – nu voi obosi niciodată s-o repet – este un drum divin mare și minunat; și așa cum tot ce avem divin în noi, are manifestări concrete de corespundere la har, de generozitate, de dăruire, de slujire. Egoismul, în fiecare din formele sale, se opune iubirii de Dumnezeu care

trebuie să domine în viața noastră. Acesta este un punct fundamental, care trebuie ținut prezent în privința căsătoriei și a numărului copiilor.

Conversații, 93

Corectitudinea în viața matrimonială

În sine, numărul copiilor nu este decisiv: a avea mai mulți sau mai puțini nu este suficient ca o familie să fie mai mult sau mai puțin creștină. Ceea ce contează este corectitudinea cu care se trăiește viața conjugală.

Conversații, 94

Viața familiară, materie de sfințire

Soții sunt chemați să sfințească căsătoria lor și să se sfințească pe ei înșiși în această unire. Ar comite deci o eroare gravă dacă ar construi propria conduită spirituală întorcând

spatele familiei. Viața familială, raporturile conjugale, grija și educația copiilor, efortul economic pentru a susține familia, pentru a-i da siguranță și să-i îmbunătățească condițiile, raporturile cu alți componenți ai comunității sociale: acestea sunt situațiile umane mai comune pe care soții creștini trebuie să le supranaturalizeze.

Este Isus care trece, 23

A se bucura de propria familie

Nu trebuie deci să uite că secretul fericirii conjugale este cuprinsă în lucrurile zilnice, și nu în fantezii. Constă în descoperirea bucuriei intime a întoarcerii în familie, în întâlnirea afectuoasă cu copiii; în munca de fiecare zi la care colaborează întreaga familie; în buna dispoziție în fața dificultăților, care sunt înfruntate cu spirit sportiv; și în a ști să profite de toate progresele oferite nouă de civilizație pentru a

face casa primitoare, viața mai simplă, formarea mai eficace.

Conversații, 91

A conviețui cu toții

Exersează-ți spiritul la umilință prin nimicuri ce dovedesc bunătatea. Ai pentru toți preocuparea de a le face plăcut drumul sfințeniei în mijlocul lumii: un zâmbet va fi uneori cea mai bună exprimare a spiritului tău de penitență.

Forja, 149

Zi după zi, ca suflet generos, trebuie să înveți să renunți la dorințele tale, rămânând voios și discret, pentru a-i sluji pe ceilalți și pentru a le face viața agreabilă.

—A acționa astfel este adevărata caritatea a lui Cristos.

Forja, 150

Oriunde te-ai afla trebuie să te străduiești să răspândești în jurul tău această voie bună – această bucurie – care este rodul vieții interioare.

Forja, 151

Îți recomand un exercițiu de umilință foarte interesant: fă astfel încât conversația ta să nu se învârtă în jurul persoanei tale.

Forja, 152

Libertatea și responsabilitatea

Părinții pot și trebuie să dea copiilor un ajutor prețios, deschizându-le noi orizonturi, comunicând propria experiență, făcându-i să reflecteze, astfel ca să nu se lase transportați de sunete trecătoare, și îndrumându-i la o apreciere realistă a lucrurilor. Acest ajutor va fi dat de părinți în mod personal, cu sfaturile lor, sau invitând copiii să se adreseze la persoane competente: la un prieten

leal și sincer, unui preot pregătit și zelos, la un expert cu o orientare profesională.

Sfatul nu ia însă libertatea, dar oferă elemente de judecată și deci lărgeste posibilitatea de alegere, evitând influența factorilor iraționali în decizie. După ce au ascultat părerea altora, și au cântărit orice lucru, sosește momentul alegerii, și atunci nimeni nu are dreptul de a viola libertatea. Părinții trebuie să fie atenți să nu cedeze ispitei de a se proiecta nepermis în proprii copii – de a-i forma după gusturile lor – pentru că trebuie să respecte înclinațiile și capacitățile pe care Dumnezeu le-a dat fiecăruia.

De obicei când există o adevărată iubire, aceasta nu este dificil. Și chiar în cazuri extreme în care fiul ia o hotărâre pe care părinții o consideră pe drept greșită și izvor previzibil de nefericire, nici atunci rezolvarea nu

stă în violență, ci în înțelegere și – mai mult decât odată – în a ști să rămână alături pentru a-l ajuta să învingă dificultățile și să tragă eventual din acel rău tot binele posibil.

Conversații, 104

Prietenii copiilor voștri

Părinții sunt principalii educatori ai copiilor, fie sub aspect uman, fie în cel supranatural, și trebuie să simtă responsabilitatea acestei misiuni care cere înțelegere, prudență, capacitatea de a învăța și, mai ales, de a-i iubi; nici îndatorirea de a le da un bun exemplu. Impunerea autoritară și violentă nu este o resursă bună educativă. Idealul pentru părinți constă mai degrabă în a se face prietenii fiilor: prietenii cărora li se încredințează propriile neliniști, cu care se discută diverse probleme, de la care se așteaptă un ajutor eficace și sincer.

Este Isus care trece, 27

Sensul educării

Când laud familia numeroasă, nu mă refer la cea care este consecința simplelor relații fiziologice; mă refer la familia care se naște din exercitarea virtuților creștine, care are un simț elevat al demnității persoanei și știe că a da copii lui Dumnezeu nu înseamnă numai a-i naște, dar cere și o muncă îndelungată de educație: a le da viață este primul lucru, dar nu este totul.

Conversații, 94

Conflictul dintre generații

Problema este veche, chiar dacă astăzi se constată poate cu mai mare frecvență sau în mod mai acut, dat fiind ritmul rapid de evoluție care caracterizează societatea actuală. Este perfect comprehensibil și natural că tinerii și adulții văd

lucrurile în chip diferit: s-a întâmplat mereu așa. Ar trebui să ne minunăm, dacă, un adolescent ar raționa ca un adult. Toți am încercat mișcări de revoltă în privința adulților, când începeam să ne formăm în mod autonom un criteriu; și toți, încet încet când treceau anii, am înțeles că părinții noștri aveau dreptate în atâtea lucruri, rod al experienței lor și al afecțiunii lor. Îi privește înainte de toate pe părinți – care au traversat deja vârsta dificilă – să favorizeze înțelegerea, cu flexibilitate, cu promptitudine de spirit, evitând cu o iubire inteligentă orice conflict posibil.

Conversații, 100

Încrederea

Secretul succesului este totdeauna încrederea: ca părinții să știe să educe într-un climat de familiaritate, fără a da vreodată impresia de neîncredere; să știe să dea adevărata

libertate și să învețe s-o administreze cu o autonomie responsabilă. Este preferabil ca uneori să se lase înșelați: încrederea dată copiilor face ca ei înșiși să încerce rușinea de a fi abuzat de ei și să se corecteze; dacă dimpotrivă nu au libertatea, dacă văd că nu au încredere în ei, se simt îndemnați să acționeze mereu cu subterfugii.

Conversații, 100

A educa la viața de pietate

În toate împrejurările creștinii știu din experiență cât de bune rezultate dă această inițiere naturală și supranaturală la viața de pietate, dată în căldura căminului domestic. Copilul învață să situeze pe Domnul printre primele și cele mai fundamentale afecțiuni; învață să trateze pe Dumnezeu ca Tată, pe Sfânta Fecioară ca Mamă; învață să se roage urmând exemplul părinților. Când toate acestea se

înțeleg, apare evidentă marea îndatorire apostolică pe care părinții sunt chemați s-o dezvolte; și datoria lor de a trăi cu sinceritate viața de pietate, pentru a putea s-o transmită – mai mult decât s-o învețe – copiilor.

Conversații, 103

Exemplul

Cei mici trebuie să vadă în părinți un exemplu de dăruire, de iubire sinceră, de ajutor reciproc, de înțelegere; micile dificultăți de fiecare zi nu trebuie să ascundă realitatea unei afecțiuni capabile de a învinge totul.

Conversații, 108

A dedica timp copiilor

Ascultați pe fiii voștri, dedicați-le lor și din timpul vostru, dați încredere, credeți în ceea ce vă spun, chiar dacă uneori vă înșeală; nu vă mirați de

„contestațiile” lor, chiar dacă și voi la etatea lor ați fost mai mult sau mai puțin contestatari; mergeți în întâmpinarea lor, la jumătatea drumului, și rugați-vă pentru ei. Dacă veți acționa după acest stil creștin, când ei vor avea curiozități legitime, în loc să se îndrepte spre un prieten vulgar și fără rușine, se vor îndrepta spre voi cu simplitate. Încrederea voastră, atitudinea voastră prietenească, vor primi ca răspuns sinceritatea lor. Și toate acestea – chiar dacă rămân mici contraste și neînțelegeri de mică importanță – aceasta se cheamă pace familiară, viață creștină.

Este Isus care trece, 29

De acord: mai bună treabă faci cu această conversație familiară sau cu acea destăinuire între patru ochi, decât perorând – spectacol, spectacol! – în public, față de mii de persoane.

Totuși, când trebuie să perorezi,
perorează!

Drum, 846

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/copiii-
si-viata-familiara/](https://opusdei.org/ro-ro/article/copiii-si-viata-familiara/) (14.03.2026)